

77.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1934 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego“, „Państwowego Monopolu Spirytusowego“ i „Polskiego Monopolu Solnego“.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy“ (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240), art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny“ (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 497) i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży

oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego“, „Państwowego Monopolu Spirytusowego“ i „Polskiego Monopolu Solnego“ (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 7 otrzymuje następujące brzmienie:
„Pracownikom monopolów, podlegającym przepisom niniejszego rozporządzenia, zalicza się do czasu służby:

- 1) czas nieprzerwanej służby w monopolach, podlegającej przepisom niniejszego rozporządzenia, i
- 2) bezpośrednio poprzedzające tę służbę, a ciągnące się łącznie nieprzerwanie okresy:
 - a) polskiej służby państwowej zarówno o charakterze publiczno-prawnym, jak i kontrak-

towej w monopolach tytoniowym, spirytusowym i solnym i to zarówno w przedsiębiorstwach, wymienionych w § 1, jak i w istniejących przed utworzeniem tych przedsiębiorstw zarządach państwowych wymienionych monopolów,

- b) służby robotniczej w monopolach, podlegającej w myśl monopolowych przepisów robotniczych zaliczeniu do wysługi emerytalnej,
- c) polskiej służby państwowej o charakterze publiczno-prawnym w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych lub w charakterze zawodowego wojskowego.

Z okresów, wymienionych w punkcie 1 i 2 wyłącza się przy zaliczeniu do czasu służby:

- a) ze służby w monopolach, podlegającej przepisom niniejszego rozporządzenia, czas urlopu bezpłatnego, z wyjątkiem, wskazanym w § 12, oraz okresy wyłączone od zaliczalności do czasu służby na mocy osobnych przepisów niniejszego rozporządzenia;
- b) ze służby kontraktowej, o której mowa w ust. 1 p. 2 lit. a) niniejszego paragrafu — okresy, w czasie których pracownik był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, zawartej tylko dla wykonania ściśle określonego zadania, jako też i okresy takiej pracy kontraktowej, podczas której pracownik był zatrudniony tylko przez część obowiązujących innych pracowników godzin pracy; Minister Skarbu może zezwalać na wyjątki od tego przepisu;
- c) z innych okresów — czas, niepodlegający zaliczeniu do czasu służby, według przepisów właściwych dla tego stosunku służbowego, w którym pracownik pozostawał w danym okresie służby.

Służbę kontraktową, o której mowa w ust. 1 p. 2 lit. a) niniejszego paragrafu, zalicza się do czasu służby jedynie pod warunkiem, iż pracownik, o ile nie opłacał za czas tej służby wkładek emerytalnych, podlegających na mocy obowiązujących przepisów prawnych przekazaniu na rzecz monopolu, opłaci za czas, podlegający zaliczeniu do czasu służby, opłaty w wysokości po 8% od kwot, stanowiących w myśl § 106 podstawę wymiaru emerytury dla pracowników tej grupy uposażenia, którą pracownik otrzymał z chwilą zawiązania z nim stosunku służbowego, opartego na przepisach niniejszego rozporządzenia.

O ile pomiędzy służbą, wymienioną w ust. 1 p. 1, a służbą, wymienioną w ust. 1 p. 2 niniejszego paragrafu, lub poszczególnymi okresami tych służb istniały przerwy, zaliczenie do czasu służby okresów służby przerywanej wymaga zgody Ministra Skarbu.

Dyrekcje monopolów mogą za zgodą Ministra Skarbu zaliczać do czasu służby na tych samych zasadach jak służbę kontraktową w monopolach, również służbę kontraktową w urzędach, instytucjach lub przedsiębiorstwach państwowych“.

2) § 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Pracownicy, którym w myśl § 7 zalicza się do czasu służby okresy służby państwowej o charakterze publiczno-prawnym, cywilnej lub zawodowej woj-

skowej, zachowują posiadane w tej służbie tak, jakby w niej pozostawali nadal, prawa zaliczalności do czasu służby okresów państwowej służby kontraktowej, oraz służby w byłych państwach zaborczych i okresów służby samorządowej oraz pracy zawodowej“.

3) Ust. 2 § 22 otrzymuje następujące brzmienie:

„Władza może zażądać od pracownika udowodnienia przeszkody w pełnieniu obowiązków służbowych, a w przypadku choroby zażądać udowodnienia niezdolności do pracy, stwierdzonej przez instytucję ubezpieczenia na wypadek choroby“.

4) W § 22 dodaje się ustęp 3 następującej treści:

„W razie gdy nieobecność pracownika w służbie z powodu choroby lub macierzyństwa trwa dłużej niż 3 miesiące, pracownik otrzymywać będzie uposażenie zmniejszone o kwoty, jakie otrzymał tytułem zasiłku z instytucji ubezpieczenia na wypadek choroby; postanowienie to nie dotyczy zasiłków wypłacanych na podstawie art. 105 p. 3 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) matkom karmiącym“.

5) W § 26 dodaje się ustęp 2 następującej treści:

„W razie, gdy pracownikowi lub pozostałej po nim wdowie lub sierotom przysługiwać będzie prawo do otrzymywania niezależnie od zaopatrzenia emerytalnego lub pensji wdowiej lub sieroczej, opartych na niniejszym rozporządzeniu, także prawo do renty z tytułu ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych lub z tytułu ubezpieczenia emerytalnego, przyznawanych w myśl przepisów ogólnych o ubezpieczeniu społecznym, zaopatrzenia emerytalnego bądź pensje wdowie i sieroce, przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, będą zmniejszane o kwoty rent i dodatków do rent, wypłacanych na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym“.

6) Uchyła się przepisy § 28.

7) Ust. 2 § 38 otrzymuje następujące brzmienie:

„Przeniesienie do służby państwowej, o której mowa w ustępie poprzednim, o ile następuje bez zgody pracownika, może być zarządzone tylko pod warunkiem, iż pracownik otrzyma przy powołaniu go do służby państwowej grupę uposażenia nie niższą, niż:

- a) o ile chodzi o pracowników I i II grupy uposażenia — V,
- b) o ile chodzi o pracowników III, IV, V i VI grupy uposażenia — VI,
- c) o ile chodzi o pracowników VII i VIII grupy uposażenia — VII,
- d) o ile chodzi o pracowników IX grupy uposażenia VIII,
- e) o ile chodzi o pracowników X grupy uposażenia IX,
- f) o ile chodzi o pracowników XI i XII grupy uposażenia — X,
- g) o ile chodzi o pracowników XIII grupy uposażenia — XI,
- h) o ile chodzi o pracowników XIV grupy uposażenia — XII grupę uposażenia funkcjonariuszów państwowych“.

8) § 76 otrzymuje następujące brzmienie:

„Ustanawia się dla pracowników monopolów 14 grup uposażenia.

Wysokość uposażenia miesięcznego oznaczona w złotych w poszczególnych grupach wynosi:

w	I grupie	—	1.000	złotych
„	II	„	850	„
„	III	„	725	„
„	IV	„	625	„
„	V	„	525	„
„	VI	„	440	„
„	VII	„	370	„
„	VIII	„	310	„
„	IX	„	265	„
„	X	„	220	„
„	XI	„	180	„
„	XII	„	155	„
„	XIII	„	130	„
„	XIV	„	100	„

9) W § 77 dodaje się ustęp 2 następującej treści:

„Szefowie działów, kierownicy biur i eksperci w Dyrekcjach monopolów oraz kierownicy monopolowych zakładów produkcji otrzymują ponadto dodatki funkcyjne w następującej wysokości:

szefowie działów	—	300	złotych	miesięcznie
kierownicy biur				
i eksperci	50 — 150	„	„	
kierownicy monopolowych zakładów produkcji	50 — 300	„	„	

O wysokości dodatków funkcyjnych, przyznawanych kierownikom biur, ekspertom i kierownikom monopolowych zakładów produkcji, w granicach wskazanych w ustępie poprzednim, decyduje Minister Skarbu.

Dodatki funkcyjne nie przysługują pracownikom, zawieszonym w pełnieniu służby oraz tym, którym pełnienie obowiązków szefów działów, kierowników biur, ekspertów lub kierowników monopolowych zakładów produkcji zostało powierzone tylko zastępczo.

10) Skreśla się ustępy 1 i 2 § 80, a na ich miejsce wprowadza się nowy ustęp 1-szy następującej treści:

„Uposażenie pracowników monopolów płatne jest w terminie, ustalonym dla wypłaty uposażeń funkcjonariuszów państwowych”.

11) Ustęp 1 § 85 otrzymuje następujące brzmienie:

„Dietyienne wynoszą:

dla pracowników	I grupy uposażenia	—	25	zł
„	II i III	„	20	„
„	IV—VII	„	15	„
„	VIII i IX	„	12	„
„	X i XI	„	10	„
„	XII i XIII	„	9	„
„	XIV	„	8	„

12) Uchyła się przepisy § 91.

13) § 97 otrzymuje następujące brzmienie:

„Trwała niezdolność do służby oraz niezdolność do zarobkowania w przypadkach, o których mowa w §§ 93, 94, 95 i 96, związek przyczynowy pomiędzy niezdolnością do służby lub zarobkowania

a okolicznościami, wymienionymi w §§ 94 i 95, oraz stopień utraty zdolności do zarobkowania w przypadkach, wymienionych w § 96, mają być stwierdzone przez komisję lekarską, orzekającą na zlecenie dyrekcji właściwego monopolu.

Minister Skarbu ustanowi bądź jedną komisję lekarską dla wszystkich pracowników monopolów, bądź też oddzielne komisje lekarskie właściwe dla jednego lub więcej zakładów monopolowych.

W skład komisji wchodzić będą trzej lekarze, z których jeden pełnić będzie czynności przewodniczącego.

Orzeczenia komisji zapadają większością głosów i są ostateczne.

Minister Skarbu wyda instrukcję, normującą działalność komisji”.

14) § 102 otrzymuje następujące brzmienie:

„Do wysługi emerytalnej zalicza się:

1) czas służby zaliczony w myśl § 7,
2) czas czynnej służby wojskowej, z wyjątkiem służby obowiązkowej, lata czynnej działalności, zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego, oraz okres odbywania kar, orzeczonych przez władze b. państw zaborczych za taką działalność.

Czas ten bądź okresy i lata zaliczane będą pracownikom monopolów do wysługi emerytalnej na tych samych zasadach co funkcjonariuszom państwowym.

3) Te poprzedzające służbę w monopolach okresy służby państwowej, niezaliczone do czasu służby oraz okresy pracy w charakterze pracowników umysłowych, za które zostaną monopolom przekazane opłaty lub wkładki ubezpieczeniowe; zaliczalność tych okresów do wysługi emerytalnej unormują oddzielne przepisy.

Pracownicy, którym w myśl § 7 zalicza się do czasu służby okresy służby państwowej o charakterze publiczno-prawnym, cywilnej lub zawodowej wojskowej, zachowują posiadane w tej służbie prawa zaliczalności do wysługi emerytalnej okresów państwowej służby kontraktowej oraz służby w byłych państwach zaborczych i okresów służby samorządowej oraz pracy zawodowej.

Okresy te podlegać będą zaliczeniu do wysługi emerytalnej przy zastosowaniu odpowiednich przepisów ustawy emerytalnej dla funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych w brzmieniu, obowiązującym w czasie zwalniania pracownika ze służby, podlegającej niniejszemu rozporządzeniu, lub też w czasie śmierci pracownika. Dla ustalenia zaliczalności okresów służby w byłych państwach zaborczych i służby samorządowej oraz pracy zawodowej, według przepisów ustawy emerytalnej dla funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, czas służby w monopolach o charakterze publiczno-prawnym uważany będzie za czas stałej służby państwowej w rozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej”.

15) W § 103 skreśla się ustęp zaczynający się od słów:

„Wykwalifikowanemu pracownikowi”, oraz ustęp następujący.

16) Uchyła się przepisy § 105.

17) § 106 otrzymuje następujące brzmienie:

„Podstawę wymiaru zaopatrzenia emerytalnego stanowi uposażenie miesięczne, ostatnio pobierane w służbie czynnej w myśl § 76 (bez dodatków, o których mowa w §§ 77, 78 i 92).

Zaopatrzenie emerytalne wynosi po 15 latach zaliczalnych do wysługi emerytalnej — 40% i wzrasta za każdy następny rok o 3%, aż do 100% podstawy wymiaru, co stanowi pełny wymiar zaopatrzenia emerytalnego. W przypadkach, w których jest możliwe nabycie prawa do emerytury po krótszym okresie czasu niż 15 lat, zaopatrzenie emerytalne wynosi do 10 lat zaliczalnych do wysługi emerytalnej włącznie 30% i wzrasta za każdy następny rok do 15 lat włącznie o 2% podstawy wymiaru”.

18) Po ustępie 1 § 109 dodaje się dwa nowe ustępy następującej treści: „Emerytowanym pracownikom monopolów, którzy w urzędach, instytucjach lub przedsiębiorstwach państwowych pozostają w publiczno-prawnym stosunku służbowym, zawiesza się wypłatę bieżących rat emerytury.

Emerytowani pracownicy, którzy zajmują jakiegokolwiek płatne kontraktowe stanowiska w urzędzie, instytucji lub przedsiębiorstwie państwowym lub jakiegokolwiek stanowisko w organizacji samorządu terytorjalnego lub gospodarczego, tudzież w instytucjach ubezpieczeń społecznych, oraz emerytowani pracownicy, którzy pobierają emeryturę z funduszów samorządu terytorjalnego lub gospodarczego lub instytucji ubezpieczeń społecznych, otrzymują tylko taką część przyznanego im na mocy niniejszego rozporządzenia zaopatrzenia emerytalnego, która wraz z wynagrodzeniem bądź zaopatrzeniem pobieranym z danego urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub zakładu nie przewyższa 150% uposażenia, ostatnio pobieranego w służbie czynnej”.

19) W ust. 1 § 111 wyraz „zaliczalnej” zastępuje się przez wyraz: „zaliczonej”.

20) W § 112 dodaje się nowy ustęp następującej treści:

„W razie śmierci pracownika w warunkach, określonych w punktach 1 i 2 § 94, pozostałej po nim wdowie i sierotom przysługuje również prawo do pensji wdowiej lub sieroczej”.

21) W § 130 skreśla się ustępy 2, 3 i 4.

22) Ustęp 1 § 132 otrzymuje następujące brzmienie:

„Pracownicy, pozostający na służbie w monopolu w dniu 1 lutego 1933 r., którzy uzyskają na podstawie § 7 zaliczenie do czasu służby okresów służby kontraktowej, o której mowa w ust. 1 p. 2 lit. a) tego paragrafu, obowiązani będą do wnieścia opłat, o których mowa w ustępie 3 § 7 tylko za zaliczoną do czasu służby służbę kontraktową, pełnioną przed dniem 1 stycznia 1928 r.; zaliczenie służby kontraktowej pełnionej od dnia 1 stycznia 1928 r. nie wymaga wnoszenia tych opłat”.

23) W § 133 dodaje się nowy ustęp trzeci następującej treści:

„Pracownikom, którzy w byłych państwach zaobcych pełnili służbę kontraktową w zakładach monopolu tytoniowego lub solnego i na mocy zawartych umów mieli zapewnioną policzalność okresów tej służby do emerytury, dyrekcje monopolów mogą za zgodą Ministra Skarbu zaliczyć te okresy do wysługi emerytalnej”.

§ 2. Pracownicy monopolów, pozostający na służbie w dniu 1 lutego 1934 r. zostają przeszerogowani do następujących grup uposażenia:

Pracownicy I grupy uposażenia — do I grupy uposażenia,

Pracownicy II grupy uposażenia — do II grupy uposażenia,

Pracownicy III i IV grupy uposażenia — do III grupy uposażenia,

Pracownicy V grupy uposażenia — do IV grupy uposażenia,

Pracownicy VI grupy uposażenia — do V grupy uposażenia,

Pracownicy VII grupy uposażenia — do VI grupy uposażenia,

Pracownicy VIII grupy uposażenia — do VII grupy uposażenia,

Pracownicy IX grupy uposażenia — do VIII grupy uposażenia,

Pracownicy X grupy uposażenia — do IX grupy uposażenia,

Pracownicy XI grupy uposażenia — do X grupy uposażenia,

Pracownicy XII grupy uposażenia — do XI grupy uposażenia,

Pracownicy XIII grupy uposażenia — do XII grupy uposażenia,

Pracownicy XIV grupy uposażenia — do XIII grupy uposażenia.

Dyrekcje monopolów zawiadomią pracowników pisemnie o zaszerogowaniu wynikającym z postanowień niniejszego paragrafu.

§ 3. Emeryci oraz wdowy i sieroty, którym zaopatrzenie emerytalne (pensje wdowie i sieroce) zostało przyznane przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, otrzymywać będą nadal to zaopatrzenie bądź pensje wdowie lub sieroce w wymiarze ustalonym na podstawie dotychczasowych przepisów.

Przepisy ustępu poprzedniego będą stosowane analogicznie przy decyzjach co do przyznania i ustalenia wymiaru zaopatrzenia emerytalnego (pensyj wdowich i sierocych) pracownikom monopolów, zwolnionym ze służby lub zmarłym przed dniem 1 lutego 1934 r., jako też wdowom i sierotom po tych pracownikach.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*